

ית:

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

רבינו חננאל

מתנ"י נוטלין לידים
 לחולין ומעשר כהן.
 נוטלין לידים מחולין
 למעשר אבל לחרומה
 ולקדש מביילין כן
 סוגיא דשעמח. ומקטין
 [חולין] מעשר [מן] כעו
 נטי' והנהג' לחרומה
 והבכורים טעוין ור' חצת
 ידם הם חולין כן במעשר
 ידם מותר בחולין ובמעשר
 הכמסם דלמאי (ל' פ' מא'
 בנטיע' ופליג באכילת' א' רח'
 דחזין' להא שנויה וכן מבי'
 אסורים אבל אנטיע' דמס'
 הכל כעו נטייל. והא דקד'
 דאמר במכר' אל הבשר אס'
 שהוור' וכן תנחול' ידיו
 אע"פ שלא תנחול' ידיו

קשיא חולין אחולין. ולא צעי למימר בחולין עד הפרק קאמר מה שאין כן במעשר דלישנא לא משמע ליה^(א):

באן באבילע וואן בנגיעה. הקשה הר"ר אלחנן מעשר אמשער נמי ליטני הכי ולוקמי אפילו כרבנן ומירץ מורי דאף (1) בנגיעה

דמעשר נמי פליגי רבנן ואסרי לה וכן
משמעם בפרק דקמח עד כאן לא
פליגי אלא באכילה דמעשר משמע
דמעשרקא קד"א דכל ענין פליגי וכן
בפ' שני דחולין (דף לג: וס) דקמח
למלא לא פליגי רבנן אלא באכילה
דמעשר כ' משמע דכר ברור אינו
ימיהו הא דמי לאשמי ולעטעמי
ממנתינן ^(ט) דשבת פ"ה (דף ד) דמן
ואלו פסולין את התרומה לא מיוקמא
כרבנן דמח' איריא תרומה אפילו
דמעשר נמי אלא לא חש לאשמי ליה
ומנח דהיא משמע דלמח הוא י'
אחאקפמא דרב שימי והא דנקט בפ"ב
דחולין (דף לג: וס) ודלמא אשמי
קלילא הוא דלעולם אמת הוא כנגיעה
מאכיל ואכילת חולין לא פליגי דלכ"ע
שני עושה שלשי ^(ט) (בחולין) ואל
תתמה היכי כ"ד לרבינן לא כשי
אכילת חולין נעילה וי"ל דלחרי ברפרי
אלא כצו נתיני: ^(א) בהמא
רא בפ' וסמא לא הוינן למח
מו גבי מעשר הא דבי מחיר והא
רבנן והוא הדין דמאי למימר הא באכילה
וה' לא כנגיעה אלא כולה באכילה
עדיפה אל ^(א) הגמ' דפ' י"ד איריות.
ויכי אמר בפ' כ"ד מברכין (ברכות
דף ע"ג.) אורחין סחי מקובין לשמות
אכל בעל הכית טעלין כל אחד וכן
אחאקס הסמ משום נקיות הוא וכן
משמע לשנא דירו חת דקמח:

באן אַחױן באן אַמעשער. משמע
דאס לאַ כוון למעשר לאַ
העט וכו׳. תרומה ודקאס הר״ר
למלך דלמער צפ׳ אלו דברים גברות
(דף נא: ב״ש אומרים טעלים את
הדיס ואח״ר מחזין את הכוס שש
ימגורו את הכוס שמה יגע במקשים
אחשורי הכוס והשחא אפילו טעלן
גמי כיון דלא מהניא הך גטילה
לתרומה היא ליה פוסל את התרומה
ומקיש כל הפוסל את התרומה טעון
משקל להיות מחילה ומיכר דמיון
דנטל ידיו לחולין לא פסיל תרומה
ובכי משמע דחי לא מימא הכי אין
לך אדס אף חבר אולב חולין צטערה
שלא יטעה משחז׳:

נבזור

אכלה כל החולין אסור לרבים. וטעוניה רחלים ידים. לפי שהשני עשה
עצמו כעין: והעבר שמש. אם נעמא טומאה דלורחמיא וטבל אינו אף
לאין כל במעשר. אין מימה אף חומש [ואין] אסור לרבים ששרי כל
האי גוואל דאין בתרומה פדיון. וגכסי הדיוט נמי לאו הוה לקטת בו
ידים שאין השני פוסל בו לעשות שלישי. ואינו טעון העבר שמש דקרי'
הטעון ביאת מים מדבריו סופרים. כל שהוא טעור מן המורה ומכאן
אלו פוסלין את התרומה האוכל אכול ראשון ואוכל שאר כו': ממלא
את הקודש להיות קריו טמא ופסל (ו) עיניו עזר את הרביעי: וכן
רביעי: ומוסר לחולין. למלא חולין. מלא קמיו ואינו פוסל את החו
נטייה באכילה קאמר: עד כאן כל פליגי כו'. (ו) דקמיו אסור במעשר לש
מוסר באכילה ואפילו עליה באכילה דמעשר ואינו בחולין כולו מוזהר דמא
במעשר באכילה דפסיר קאמר. ומיזה דתרומה נעש נטייה שאפילו במגעו

ושענה הא לר' מאיר היא רמי בענין מי טעוניה ביאת מים מדבריו סופרים כגון רחיצת
והמתחילין אלא כר' מאיר אלא בחכמים דפליגי עליה ואסרי במעשר וטעוניה ואפילו
כל פליגי אלא במעשר דהנה חכמים אסורין במעשר ושענין כי ידעו ומוסר בחולין
קאמר ר' מאיר מזה דרשין נטייה ונתחייב באכילה דחולין דבר הכי נמי לשמש.
בין בקרבת דלמא לא פליגי אלא חכמים אלא אכילתו דאמר ר' מאיר במי חכמים
והאכילה דחולין דבר הכי שרי ושענין שניו אחרוניו. מחנה באכילה דחולין ולדבר
י מוסר בחולין ואוקימנה לדברא כל באכילה דפירי דלא בעי רחיצת ידים כרב נחמן
דלביש בחלז. חטול ידיו לרפוחה דהוה מנסה הרוח: חלז חטול ידיו נתחבין ידיו
ואות וכן המטביל ידיו כו': ידושרש. כל הן דחגיגין מטבילין במ' סאה. והניא אידך
דורון. קשין אחרדי בענין הא דרמיא כענין כוונה למעשה. ואידך דלא בעי כוונה לחולין.

ר' יוחנן ור' שמעון

אין דורשין פרק שני חגיגה

מרת' נועלין לידים לחולין ולמעשר ותרומה. די להן בנטייל
דכלי שאין בו אלא רביעיית מים: וקודש מטבילין. אבל לאכול שלמים
או חטאת ואשם לכהנים יש מעלה שארץ להטביל ידים בארבעים
סאה ואע"פ שאין אלא ססם דים שלה נענו בטומאה דאורייתא

מתני' נוטלין לידים * לחולין ולמעשר ולתרומה ולקודש מבבלין ולחמאת ^כ אם נטמאו ידיו נטמא גופו שכל ^{כא} לחולין החוזק לחולין אסור למעשר שכל למעשר החוזק למעשר אסור לתרומה שכל לתרומה החוזק לתרומה אסור לקודש שכל לקודש החוזק לקודש אסור לחמאת שכל לחמור מותר לכל ^{כב} וכל החוזק כאילו לא שכל

והא' דנקב' לזו הכא גבי הלכות הרגל לפי שיש בנפול הלכות הרגל שעמי אכיל' תסורין טורדין כרגל וזל' בשאר ימות השנה בקוף חומר בקדש^א: עטל לחולין חוקוק לחולין ועוד וז מעלה עטל לחולין חוקוק לחולין כלומר תכרין לעטול לשם חולין: פסור למעשר. חוקוק לשם כוונה כלומר תכרין להעמיד גופו בחוקת טעור לחולין: למעשר. למעשר שני הנאכל בירושלים: ועלה חוקוק לא תכרין לשם עטילת טעור אלא לרחייה בעלמא: מדרס. אב העומאה לעמא אדס וכליס כדמדיס הזב שטמאא אדס וכליס כדמדיס ואיש אבס יגע במטככו יבסג בגדיו (ויקרא טו): לפרושין. לאוכלי חוליהן בטרהס: לאוכלי תרומה. הנס. וכל אלו מעלות מדברי סופרים שאמרו שאין שמירת טערהא לא אלו שמרים שמרים אלא אלו ומקדש אלו אלא אלו כאלו לא שמרוה גזרו כהן צנצניהן שמה יבנה כהן אשמו נה ויהי זה מדרס השנה הכי מפרס לה צפ' השמקין: גב' כנוריס.

עליה דרכי מאיר אלא באכילה דמעשר אבל
בנגיעה דמעשר ובאכילה דחולין לא פליגי
אלא אירי ואירי באכילה ולא קשיא כ"כא
באכילה דנהמא (6) כ"כא באכילה דפירי ד"כאמר
רב נחמן אכל הנוטל ידיו לפירות הרי זה מגסי
הרוח ת"ד הנוטל ידיו נתכוון ידיו טהורות
לא נתכוון ידיו טמאות יוכן המטביל ידיו
נתכוון ידיו טהורות לא נתכוון ידיו טמאות
והתניא בין נתכוון בין לא נתכוון ידיו טהורות
אמר רב נחמן לא קשיא כ"כא חולין
כא

[illegible]

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) גמי חליליך דנהלך
 חלון נייב וברכיי מחלליך
 דהנכרנן אל מוחקווקה אל
 לערנען אלץ חליליך דמי
 חליליך: (ב) שייך צו די
 זאכן קי ויני לא הייל
 דהנכרנן מי חליליך
 נהנא: (ג) וואס די העשען
 ייני טומאה ביינן לא זיך:
 (ד) ווי ער טעמאל ווי ער
 פוד אלס דערנעם נחל:
 (ה) דערנעם ערליין מחליליך
 ויני דעם זאכן לא פליט
 ייני בעיבס אדא דקמיי
 חסורי ווערשטעניקען
 (ו): ווי צו חסורי דיי שפאל
 ייני לא טעמאל דיי הדי
 היי: (ז) ווי אלץ ווי
 דערנעם דעמער ווי
 טעמאל ער לומד דעמער:
 (ח) דיי אלס דעמאל ווי
 דיי דעמאל נייב ויני
 מחליליך חליליך: דעמאל
 עטלעך חליליך וואס
 דעמאלס דעמאלס
 ווי עטלעך אלס דעמאל
 וויס חליליך וברכיי
 מוחקווקה חליליך מי מוקס
 לא חליליך אלס
 מוחקווקה חליליך:
 חליליך חליליך:

מוסף רש"י

[illegible]